

Sygn. akt III SK 47/10

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa A.J.P. M. P. Ś. i Wspólnicy Spółki Jawnej przeciwko
Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 marca 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 7 maja 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 7 maja 2010 r., oddalił apelację A.J.P. M. P. S. i Wspólnicy SP. jawna (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 czerwca 2009 r., w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o nałożenie kary pieniężnej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skarga kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 355 § 2 k.c. w związku z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego i art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazywał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Uzasadniając przedmiotowy wniosek powód wywodzi, że na tle zaistniałego w sprawie stanu faktycznego nie powinien ponosić „prawnych konsekwencji czynu, na który nie miał[a] obiektywnego wpływu, ponieważ to nie powód wprowadził do obrotu paliwo”, które nie spełnia wymagań jakościowych określonych w obowiązujących przepisach, lecz uczynili to jego dostawcy. W dalszej kolejności podnosi, że „nie sposób przyjąć, by w świetle art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego możliwe było obciążenie odpowiedzialnością przedsiębiorcy, który dołożył wszelkich starań, by spełnić warunki udzielonej mu koncesji”. Argumentuje również, że „nie zgadza się również koncepcją należytej staranności przyjętą przez Prezesa Urzędu, jako oderwaną od realiów ekonomicznych i zasad obowiązujących partnerów gospodarczych wśród przedsiębiorców zajmujących się działalnością tożsamą co powód”. Odwołuje się do wyroku SN z 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 317/05, zgodnie z którym „należyta staranność w rozumieniu art. 355 par. 2 k.c. nie oznacza przecież staranności wyjątkowej, lecz staranność dostosowaną do działającego podmiotu, przedmiotu, którego dotyczy działanie oraz okoliczności w jakich to działanie następuje”. Powód podnosi, że nie mógł przypuszczać, że dostawca paliw, któremu Prezes Urzędu udzielił koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej dostarcza paliwo nie spełniające standardów, czemu zaprzeczały atesty przedkładane przez dostawcę, jak i brak skarg klientów powoda. Zdaniem powoda „wykładnia pojęcia należytej staranności dokonana przez pozwanego, w myśl której przedsiębiorca zobowiązany jest do każdorazowego, laboratoryjnego sprawdzenia jakości nabywanego towaru, nie tylko nie ma oparcia w przepisach prawa, lecz w sposób oczywisty podważa fakt udzielania przez Prezesa URE koncesji podmiotom zajmującym się dostawą paliwa”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.
2. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów skargi kasacyjnej jest zawarcie w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i odpowiednie

uzasadnienie tego wniosku. Wymóg ten jest ściśle związany z uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c. instytucją przedsądu. Instytucja ta zakłada, że na etapie oceny, czy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania, Sąd Najwyższy ocenia tylko i wyłącznie – w oparciu o przedstawioną w skardze kasacyjnej argumentację – czy zachodzą okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

3. W niniejszej sprawie pełnomocnik powoda uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Oznacza to, że wniosek ten powinien wskazywać i uzasadnić, które przepisy prawa zostały w sposób oczywisty naruszone oraz uzasadnić dlaczego zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy z odwołaniem do ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych i wadliwie zastosowanych przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa. Tymczasem uzasadnienie przedmiotowego wniosku nie zawiera takich argumentów. Ogranicza się do wyrażenia stanowiska, że powód nie zgadza się z przyjętą przez pozwanego koncepcją należytej staranności.
4. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.